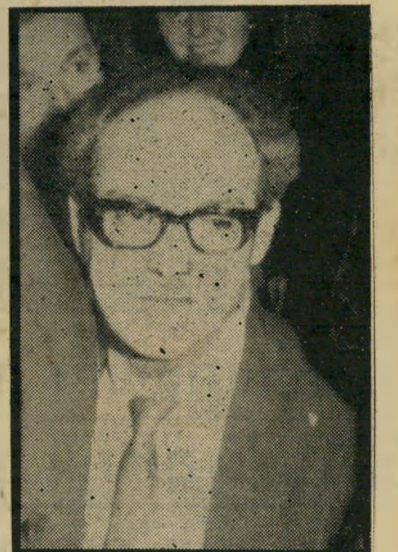

לאזרחים לא יהיה
מנום — הם יחגגו,
ועוד איר!

החל בחגיגות הקרב ועד לחג שימי
חתונתה בשנה הבאה, יצטרך עם ישר
ראל לחגוג ממשלה שלמה החליטה כי
העם יחגוג, ושני אנשים הופקדו על איר-
גון החגיגות: שר האגודה התשתית וה-
סמלים יצחק מודעי ועובד רשות השידור,
ומי שטרען למנכ"ל הרשות (ראה תש"
ק"ף) יצחק ("איזר") רגר, אשר מונה כי-
י"ר הוועדה לאירגון חגיגות יובל-30.
הגדרת יובל, או שנת-יובל מתייחסת
בכל מילון ל-50 שנה. יש היסטוריונים,
וחוקרי-תנ"ך הטוענים כי יובל הוא 25
שנה בלבד. הפיכת המיספר 30 ליובל
הוא המצאה בלעדית של ראש-הממשלה.

הונג רגר
להפקיע את בוגריו

בגין נסוג באלגנטיות רבה מרעיון ה-
מיצעד הצבאי ביום-העצמאות, ובמקומו
הוחלט על המצעד של ותיקי המחתרות.
אך נראה כי אפילו המתנגדים החריפים
ביותר למיצעד הצבאי היו תומכים בו
במלוא הפה אילו היה ידוע להם אז, בעת
הזעקה, כי מה שיבוא "במקום" יעלה
40 מיליוני לירות נוספות.
800 שופרות פתחת החגיגות תי-
ערך בעוד כחודשיים, ליד האנדרטה של
האדריכל ישראל גודוביץ בימית.
סיומן של החגיגות יהיה מיצעד שופ-
רות. כל קהילה יהודית בעולם תשלח
לישראל מישלחת בת אחד עד 1000 צי-
רים, כשהתנאי היחיד יהיה שלפחות אחד
מחברי המישלחת יהיה יונקע מיקצועי
בשופר. המישלחת תערוך מיצעד רגלי מה-
שפלה לירושלים, וכאשר תגיע לכותל,
תערוך תקיעה משותפת ב-600 עד 800
שופרות.

בערב יום-העצמאות יוקמו מאות במות
טנטות, שוב לפי העיקרון של סיפור ה-
שימחה, רעליתן יופיעו אמנים חובבים.
כל מי שאיפס למד לנגן על אקורדיון
או מנדולינה, ישעשע את אלה שאף פעם
לא למדו לנגן.
לצבוני את הארץ. אבל יהיה גם
טכס מרכזי אחד, ליחידים-גולה, על פי
החלטתו של ראש-הממשלה עצמו יופקע
דויד בן-גוריון מידיה של אנשי מפא"י
ופיילשעבר. בשדה-בוקר תערוך עצרת
מרכזית, שבה ישתתפו אורחים נכבדים
ואלפי גדו"עים, כשהאישיות המרכזית ו-
הנאם היחיד יהיה מנחם בגין.

רגו מכתיש בכל תוקף את הידיעות,
שלדבריו הן "והזניות", על כוונת הוועדה
שלו להכריח את כל המדינה לאכול מתי-
כונים מיוחדים לשנות השלושים, ללבוש
מדים מיוחדים לשנות השלושים ולצבוע
את הארץ כולה בכחול-לבן. "אומנם הן
רעיונות לערוך תחרויות למתכונים ותלי-
בושות, ולהכניס בעזרת 20 אלף לירות
את תודעת הכחול-לבן, אבל זה לא משי-
מעות".

מנחם בגין אמר

על גוש אמונים:

הם שנתו את דמיו

בשעה שתיים לפנות-בוקר (לפי
שעון ישראל) אור ליום הראשון הי-
שבוע, החלו לזרום הידיעות לישראל על
מה שנראה היה כאחד המיפנים הדרמ-
טיים ביותר בתולדות המדינה.

בשעה זו פורסמה בווינגטון ההודעה
האמריקאית-סובייטית המשותפת על ה-
דרכים להשגת הסדר במזרח-התיכון, ש-
נראתה מייד כתפנית בכיוון של פיתרון
כפוי וכתהכחשות של הנשיא ג'ימי קאר-
טר להתחייבויותיו הקודמות לישראל.

היה צורך בהתייעצויות דחופות בקשר
לתגובות המתבקשות מצד ישראל. שר
החוץ משה דיין ביקש לדבר בדהיפות עם
ראש-הממשלה כדי להחליט על המהלכים
הבאים שעליו לנקוט. האורות האדומים
נולקו בכל המערכת.

היה ברור שיש לדווח במהירות על ה-
הצהרה המדאיגה לאיש המרכז בידו לי-
מעשה את כל התחלטות המדיניות: ראשי-
הממשלה מנחם בגין, בגין אומנם ידע
מראש על ההצהרה והעמדת להתפרסם,
מדיווח שנמסר לו בפגישת אישית עם
השר ארצות-הברית בישראל, סמואל לו-
אייס, עוד ביום השישי האחרון, אולם בפי-
גישת זו ניסה בגין להניח את האמריקאים
מפירסום ההצהרה שבה ראה סכנה חמורה
לישראל. היה צורך להודיע לו בדחיפות
כי האמריקאים לא התחשבו בדעתו.

אלא שאותה שעה שכב ראש-הממשלה
מנחם בגין במיטת חוליו בחדר הטיפול
הנמרץ בבית-החולים איכילוב בתל-אביב,
עורר, שקיבלו את השרדים הדחופים
מאוצות-הברית עמדו לפני דילמה: האם
להעיר את ראש-הממשלה בשעת לילה
מאוחרת זו, כאשר רופאיו ציוו עליו מנו-
חה מוחלטת? האם לא יזיק הדבר לבני-
אוחו? ומצד שני, האם ניתן לעכב את
הדיווח עד שיתעורר בבוקר?

הפעם גברה הדאגה לבריאותו של ראשי-
הממשלה. הדיווח על השרדים מושיגטון
עוכב במספר שעות. לא נגרם בכך כל
נזק לאינטרסים חיוניים של המדינה. אולם
עצם הדילמה בה היו נתונים עוררו של
ראש-הממשלה מצביעה על מצב מעורר-
דאגה שבו עלול מצב בריאותו של מנחם
בגין, שהוא בעל סמכויות צנטרליסטיות
יותר מאשר כל ראש-ממשלה שקדם לו
בישראל, לפגוע בפנייניה-המדינה.

נקל לשער מצב, מדיני או בטחוני, בו
דרוש התערבותו המהירה של ראש-הממ-
שלה ובו יהיה עליו לקיים התייעצויות
שיגון סובלות דיחוי כדי לקבל הכרעות
גורליות מהירות. אם במצב כזה תגרום
הדאגה לשלמו של ראש-הממשלה לדחיה
של שעות, או אפילו רגעים, של תהליך
קבלת ההחלטות, עלולות לנבוע מכך תרי-
צאות הרוות-אסון.

בגין נתמך על-ידי כתו בעת סיורו בפני
"לא רוצה לחבוש כובע!"

נוכח הניסיון הלא-סימפטי של השבוע,
הועלתה לראשונה בקרב צמרת הליכוד
האפשרות שאם יחמיר מצב בריאותו של
מנחם בגין יהיה עליו אולי להתפטר בשל
כך מתפקידו ולו רק כדי לא להגיע למצב
שבו יהיה צורך להעמיד במיכנה את ה-
עימות בין הדאגה לשלמו לבין הדאגה
לגורל האומה.

הסקופ של

הטלוויזיה

כאשר הובחל מנחם בגין ביום ה-
שישי לבית-החולים איכילוב לא איב-
חנו אצלו רופאיו כל סימנים למחלה הק-
שורה בהתקף-הלב שממנו החלים. הוא
חש חולשה וסחרחורת ועייפות. בדיקת
החום העלתה כי חמום גבוה מעט (37.5)
מעלות). הרופאים נטו לייחס את הרגשותו
במשך השבוע האחרון, ובו הפר בפעם
הראשונה את הרואיתיהם.

זה היה השבוע שבו ניהל מנחם בגין
משאומותן מתיש עם אנשי גוש-אמונים
בשאלת ההתנחלויות, ערך סיור מפרך
בסיני, נשא בו שישה נאומים וניצב שעות
במשש ללא כיסור ראש, ובו ניהל — בבור
קר יום השישי — את הפגישת המתוחה
עם השגריר האמריקאי.
כל אחת מהתנסויות אלה היתה עלולה
למוטט גם אדם בריא וחסון. העימות עם
גוש-אמונים, שנמשך שעות ארוכות אל
תוך הלילה, פגע במנחם בגין מבחינה
נפשית בצורה חמורה ביותר. בגין, שי
איים במהלך המגעים עם נציגי הנשי להי-
גיש את התפטרותו לנשיא, אם לא יחדלו
מלחצות עליו, קיבל בצורה קשה את
ההתקפות המעליבות של דוברי הגוש שי
הופנו אליו אישית. בבית-החולים התבטא
במרירות בפני בני-מישפחתו: "הם שתו
במשך ארבעה ימים את דמי ולבסוף קיבלו
את ההצעה שהצעתי להם מלכתחילה".
אל המת הנפשי, שהוגבר בעקבות ה-
שיחה עם השגריר האמריקאי, נוספה הת-
שישות הגופנית. במהלך סיורו הארוך ב-
ימית ובבישובי צפון סיני דחה בגין את
הצעות מלוויו לחבוש כובע, "יש צלמים" את
הפסטר, ונראה היה כי אינו רוצה לח-
ב

בוש כובע-טמבל שהוגש לו כדי שלא
יצלמוהו כך. הוא גם נמנע משיחה. מלוויו
אומנם הגישו לו כל העת בקבוקי משי-
קאות קלים, אבל הם לא הבחינו שהוא
לגם בכל פעם לגימה קלה והניח את
הבקבוק, בעיקר משום שהיו אלה משי-
קאות ממותקים והיא נמנע משיית סוכר.
צירוף גורמים אלה הביא להתמוטטות
שנראתה תחילה כתשישות. בדיקות הלב
שנעשו לו לא העלו כל מימצאים. רק ב-
יום הראשון בלילה, כאשר הגיעו תוצאות
בדיקות-הדם שנערכו לו (הנמשכות 48
שעות) הסתבר שהוא נתקף שוב בלוקת
קרום-הלב, מחלה סימפטומטית למחלימים
מהתקף-לב שבגין כבר לקה בה.
זהו מחלה שניתן להתגבר עליה בטי-
פול בעזרת תרופות, אולם קיימת סכנה
של הצטברות נוזלים בין קרום הלב לי-
שריר-הלב, העלול לגרום לסיבוכים.
כאשר אובחנה המחלה ניצבו מקורביו
של בגין בפני דילמה שניה. במשך כל
יום ראשון דווח לאמצעי-התיקשות שי-
מצבו של בגין מצויין וכי הוא מרגיש
"יוצא מהכלל" ומבקש ללכת הביתה.
(אגב, הסקופ הראשון על אישפוזו של
בגין היה של הטלוויזיה, הוא הגיע לראש
מחלקת החדשות, דן שילון, מאמו, שי-
ביקרה אצל אביו המאושפו גם כן ב-
איכילוב).

בעיקבות פירסומים אלה חששו מקור-
ביו של בגין כי הדעה מפי רופאיו על
מחלתו תערוך את אמינות ההודעות הי-
ראשונות ותעורר ספקות בציבור לגבי
הדיווחים הרפואיים. ואומנם, כאשר בעיק-
בות ההודעות הראשוניות על מצבו, "המ-
צויין" של בגין התפרסמו ביום השני ידדי
עות כי מצבו "טוב", בלבד, החלה כבר
חרושת השמועות לפעול. אנשי ליכוד
ורעייתו, לא ששו למסירת מידע מלא
לציבור של השינוי במצבו. אבל בגין עצמו
תבע לכנס מסיבת-עיתונאים ולתודיע על
כך. נראה כי גם הפעם יצליח בגין, להת-
גבר שוב על המחלה שפקדה אותו.
אולם עצם הדיעה כי אין כל ערובה
שהוא לא ייקלע גם בעתיד למצב דומה,
עלולה להעלות את השאלה שבגין עצמו
כמנהיג אחראי, יהיה חייב להחרו בה:
האם לא ייאלץ להתפטר, במיקרה שמצב
בריאותו יחמיר?